

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera v právnej veci navrhovateľa: **M.**, so sídlom B. X., B., zastúpený AK B.-Ď., s.r.o., advokátska kancelária so sídlom B., D. X., B., proti odporkyňi: **Rada pre vysielanie a retransmisiiu Slovenskej republiky**, Dobrovičova 8, 810 00 Bratislava, o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporkyne zo dňa 25. januára 2011, č. RP/07/2011, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne číslo RP/07/2011 zo dňa 25. januára 2011, **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ podal včas opravný prostriedok proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/07/2011 zo dňa 25. januára 2011, ktorým za porušenie povinnosti ustanovenej v § 39 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 308/2000 Z.z.) za to, že dňa 26. augusta 2010 o cca 21:55 hod. odvysielal v rámci televíznej programovej služby J. program L., ktorý bol sponzorovaný spoločnosťou T., a.s. (ďalej len „T.“), za čo odporkyňa uložila navrhovateľovi podľa § 64 ods. 1 písm. d/ v spojení s ust. § 67 ods. 3 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu – pokutu vo výške 1000 € (slovom jedentisíc eur.).

Proti uvedenému rozhodnutiu Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „Rada“) podal včas odvolanie – opravný prostriedok navrhovateľ, uvádzajúc, že konanie Rady, ktoré predchádzalo vydaniu rozhodnutia trpí takými vadami, ktoré mali vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov. Rada je ako správny orgán povinná postupovať v konaní výhradne spôsobom upraveným právnym predpisom. Tento príkaz je primárne upravený v článku 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len Ústava SR) a ďalej aj v ustanovení správneho poriadku § 3 ods. 1. Správne orgány sú oprávnené a povinné postupovať pri výkone svojej právomoci výlučne v rámci hraníc stanovených právnou úpravou.

Tento princíp sa uplatňuje všeobecne pri postupe správneho orgánu v správnom konaní. Je preto potrebné aplikovať tento príkaz tiež pri zákonom upravenom postupe pre určenie výšky pokuty udelenej Radou. Znenie zákona ukladá povinnosť „určiť“ pokutu a jej výšku podľa zákonom stanovených kritérií. Zo zákonného znenia je preto daný postup správneho orgánu pre posúdenie povinných kritérií pre určenie výšky pokuty. Správny orgán nemôže pri rozhodovaní o výške pokuty postupovať inak, ako je uvedené v zákone, prípadne niektoré z kritérií opomenúť.

Podľa navrhovateľa sa v napádanom rozhodnutí správny orgán nevysporiadal s kritériom rozsah a dosah vysielania, nakoľko jeho vymedzenie Radou „účastník konania je multiregionálnym vysielateľom“ nemožno považovať v zmysle platnej právnej úpravy za určenie rozsahu a dosahu vysielania.

Rada pri rozhodovaní o uložení sankcie postupovala podľa § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z., s odvolaním sa na sankciu uloženú za porušenie rovnakého ustanovenia zákona o vysielaní rozhodnutím RL/25/2010 z 11.5.2010 v konaní 33-PLP/O-759/2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 14.6.2010. Toto rozhodnutie bolo napadnuté správnu žalobou podanou dňa 18.8.2010 na Krajský súd v Bratislave. Žalobou vysielateľ napadol retroaktívne použitie právnej normy. Je predpoklad, že v zmienenom konaní by mohlo dôjsť k zrušeniu predmetného rozhodnutia, práve z dôvodu retroaktívneho použitia právnej normy. Výsledok konania na Krajskom súde v Bratislave môže byť rozhodujúci pre posúdenie tejto veci. Preto v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku, v znení neskorších predpisov navrhovateľka návrh, aby súd do právoplatnosti

rozhodnutia o žalobe proti rozhodnutiu Rady pre vysielanie a retransmisiu č. RL/25/2010 z 11.5.2010 konanie prerušil a v konaní pokračoval po právoplatnosti rozhodnutia vo vyššie uvedenom konaní. Napadnuté rozhodnutie navrhla zrušiť a vec vrátiť odporkyni na ďalšie konanie.

K podanému opravnému prostriedku sa vyjadrila odporkyňa dňa 11. apríla 2011 uvádzajúc, že sa pri ukladaní pokuty riadila kritériami, ktoré v rozhodnutí aj uviedla. S viacerými kritériami, ktoré odporkyňa uviedla na záver odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sa obšírnejšie vysporiadala v iných častiach odôvodnenia rozhodnutia (str. 19-20). Podľa jej názoru je zrejmé, že pomerne široký výpočet skutočností uvedených v ustanovení § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. je všeobecným výpočtom, ktorý platí pre bližšie neurčený okruh prípadov porušení ustanovení zákona č. 308/2000 Z.z. Účelom tohto ustanovenia je nepochybne zabezpečiť, aby sa správny orgán, teda odporkyňa, vysporiadala s jednotlivými skutočnosťami a ich aplikovaním na konkrétny prípad. Je však logické, že správny orgán sa môže vysporiadať iba s existujúcimi skutočnosťami a teda skutočnosťami, ktoré reálne môžu mať vplyv na určenie výšky pokuty. Podľa odporkyne definícia pojmu „multiregionálne vysielanie“ je ustanovená v § 3 písm. q/ zákona č. 308/2000 Z.z. a vyplýva z nej, že ide o vysielanie, ktoré pokrýva viac regiónov a ktoré môže prijímať viac ako 30% a menej ako 80% obyvateľov a preto považuje túto námietku navrhovateľa za neopodstatnenú, účelovú a nedôvodnú. V tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2SŽ/8/2010, 5SŽ/94/2008, 3SŽ/33/2009, 8SŽ/4/2009, 3SŽ/63/2008, 5SŽ/7/2009. Odporkyňa sa vysporiadala so všetkými skutočnosťami, ktoré sú uvedené v § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. V odôvodnení rozhodnutia logicky uviedla iba tie skutočnosti, ktoré mali a mohli mať vplyv na určenie výšky pokuty. Je presvedčená, že takýto postup je v úplnej zhode s úmyslom zákonodarcu a neuvedenie skutočností, ktoré nemali a nemohli mať vplyv na určenie výšky pokuty preto nemôže byť dôvodom na zrušenie rozhodnutia. Odporkyňa uviedla, že Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s obdobným argumentom ohľadom „neúplnosti“ odôvodnenia rozhodnutia v časti týkajúcej sa výšky pokuty zaoberal aj v konaniach sp.zn. 3SŽ/67/2008, 5SŽ/94/2008, 3SŽ/33/2009-25, 8SŽ/4/2009-21, 3SŽ/63/2008, 5SŽ/7/2009 a 3SŽ/67/2008.

Prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ zákona č. 99/1963 Zb. je rozhodnutím, ktoré je plne v réžii príslušného súdu. Z tohto dôvodu sa odporkyňa necíti kompetentná komentovať vhodnosť alebo potrebnosť tohto úkonu. Odporkyňa k uvedeným skutočnostiam iba uvádza, že v čase prijímania napadnutého rozhodnutia bola navrhovateľke

za porušenie ustanovenia § 39 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. uložená právoplatná sankcia a odporkyňa preto v zmysle ustanovenia § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z nemohla postupovať iným spôsobom ako uložením pokuty.

Odporkyňa ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval relevantné ustanovenie zákona. Ďalej má za to, že jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb., nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení zákona č. 71/1967 Zb., a že navrhovateľka nebola na svojich právach ukrátená rozhodnutím ani postupom správneho orgánu, a že napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom a navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 250q ods. 2 O.s.p. vydal rozsudok, ktorým rozhodnutie odporkyne č. RP/07/2011 zo dňa 25.1.2011 potvrdí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) v spojení s § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z. a na pojednávaní súdu dňa 29.9.2011 z dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s ústnymi vyjadreniami zástupcov účastníkov konania, ako aj s obsahom pripojeného administratívneho spisu č. 312-PLO/O-5148/2010, s obsahom rozhodnutia Rady č. RL/07/2011 zo dňa 25.1.2011, dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky nie je dôvodný.

Z obsahu spisového materiálu, ktorý bol predložený súdu vyplýva, že v tejto veci bolo začaté správne konanie oznámením o začatí správneho konania č. 312-PLO/O-5148/2010 zo dňa 26.10.2010, ktoré bolo doručené advokátovi navrhovateľky dňa 9.11.2010. V spise sa nachádza obrazovo-zvukový záznam predmetného programu a opätovná výzva na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní č. 304-PLO/O-4922/2010 zo dňa 9.11.2010, ktorá bolo doručená advokátovi navrhovateľa dňa 26.8.2010. Z obsahu pripojeného administratívneho spisu vyplýva, že ďalšie listiny okrem napadnutého rozhodnutia sa v ňom nenachádzajú.

Na podklade uvedeného, v rámci prípravy pojednávania po tom, ako sa senát Najvyššieho súdu SR oboznámil s obsahom pripojeného obrazovo – zvukového záznamu programu *L.*, bolo súdom zistené, že navrhovateľ dňa 26.8.2010 so začiatkom

o cca. 21.55 hod. odvysielal v rámci televíznej programovej služby J. politicko-publicistický program L., ktorý bol sponzorovaný spoločnosťou T. Z obsahu rozhodnutia odporkyne, ktorého súčasťou je aj slovný prepis programu, ako i z obrazovo – zvukového záznamu programu vyplýva, že program bol odvysielaný ako sponzorovaný, pretože pred začiatkom a po skončení programu bol odvysielaný sponzorský odkaz s verbálnou zložkou: „*Reláciu L. Vám prináša spoločnosť T., najväčší subjekt v cestovnom ruchu na Slovensku*“, spolu s obrazovou zložkou - na obrazovke je logo s nápisom : „T.“, pod týmto logom bolo uvedené: „SPONZOR PROGRAMU“.

Podľa § 39 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. sponzorovanie spravodajských programov a programov politickej publicistiky sa zakazuje. Výnimku tvoria programy, ktoré obsahujú *výhradne* informácie o počasí, dopravnej situácii alebo o športe.

Podľa § 64 ods. 10 zákona č. 308/2000 Z.z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a/ upozornenie na porušenie zákona,
- b/ odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c/ pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti
- d/ pokutu,
- e/ odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 64 ods. 2 citovaného zákona sankciu podľa ods. 1 písm. d/ Rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba, alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu Rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez prechádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez prechádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a/ a c/, ods. 3 písm. k/, § 20 ods. 1 a 3, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. b/] alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. e/].

Podľa § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. pokutu rada určí podľa závažnosti veci, spôsobom, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodného obohatenie a sankciu, ktorú v prípade uložil

samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 67 ods. 3 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 663 € do 66 387 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 € do 19 916 €, ak porušil podmienky na vysielanie sponzorovaných programov a sponzorovanej programovej služby.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dospel v tomto prípade k záveru, že zo strany vysielateľa televíznej programovej služby došlo k porušeniu povinnosti upravenej v § 39 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z., keďže pred posudzovaným programom, ktorý podľa názoru senátu, po oboznámení sa s jeho obsahom, možno jednoznačne charakterizovať ako **P. - P. program, bol odvysielaný sponzorovaný odkaz**, čo je preukázané obsahom predloženého obrazovo - zvukového záznamu programu. Táto skutočnosť nebola medzi účastníkmi ani sporná. Súd z obsahu programu zistil, že hosťom celej diskusie bola premiérka vlády Slovenskej republiky pani I. R..

V programe sa premiérka vlády SR. vyjadrovala k ekonomickým a politickým témam v súvislosti s pôžičkou Grécku, spojených s návštevou v Nemecku u premiérky Merkelovej a kritikou postoja Slovenska zo strany EÚ k neposkytnutiu pôžičky Grécku, vzťahom vo vnútri SDKÚ, pomeroch v koalícii so stranou SaS, výsluhové dôchodky policajtov, príjmov a výdavkov štátneho rozpočtu, korupcii na Ministerstve Obrany SR, Generálnej prokuratúre SRa iných oblastí verejného života v SR. Dĺžka celého programu bola v trvaní cca 1 hodina 40 minút.

Podľa § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. postačuje na uloženie sankcie – pokuty, aby vysielateľ opakovane porušil povinnosť a zároveň zákon predpokladá existenciu písomného upozornenia na porušenie zákona. Písomné upozornenie na porušenie zákona bolo uložené navrhovateľke rozhodnutím rady č. RL/25/2010 zo dňa 11.5.2010. Pravdivé je aj tvrdenie navrhovateľky, že uvedené rozhodnutie je predmetom súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktoré je vedené na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 2S/284/2010. Toto rozhodnutie nebolo zatiaľ súdom zrušené a je právoplatné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp.zn. 3SŽ/4/2011 rozsudkom z 10. marca 2011 uložil za rovnaké porušenie § 39 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z.

sankciu – upozornenie a to podľa § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. a zároveň skúmal možnosť konať v plnej jurisdikcii a rozhodnúť o sankcii a nahradiť tak rozhodnutie správneho orgánu (§ 250j ods. 5 O.s.p.), pričom sa musel vysporiadať aj s tým, či sankcia uložená Radou obstojí aj v prípade, ak by prišlo k zrušeniu rozhodnutia Rady č.: RL/25/2010 zo dňa 11.5.2010 v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave.

Podľa článku 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie zákonov musí byť v súlade s ústavou, v danom prípade s článkom 1 ods. 1 a článkom 50 ods. 6. Právna istota a spravodlivosť, ako princípy materiálneho právneho štátu podľa názoru súdu nepripúšťajú v individuálnych prípadoch aplikovanie sankcií, ktoré by mohli byť neprimerané povahy skutku a jeho dôsledkom. Súd je však pri ukladaní sankcie povinný vychádzať z princípu prísne individuálnej zodpovednosti za skutok, ktorý má svoju mieru závažnosti a dôsledkov. Nijaký právny poriadok nemôže regulovať všetky situácie, ktoré môžu nastať pri uplatňovaní právnej úpravy. Každý právny poriadok sa môže uplatniť vo všetkých prípadoch iba vtedy, ak sa právna úprava dotvorí výkladom práva. Základom výkladu práva v právnom štáte je zdravý rozum. K dôležitým materiálnym znakom právneho štátu je aj existencia kritérií, podľa ktorých sa vysvetľuje a uplatňuje každá právna norma (cit. Drgonec: Ústava Slovenskej republiky – Komentár, Heuréka 2004, str. 57 – 58).

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd o sankcionovaní za akékoľvek trestné obvinenie (za ktoré sa považuje aj sankcionovanie v ktorejkoľvek oblasti verejného práva), má súd konať v plnej jurisdikcii.

Súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu považoval skutkový stav za dostatočne zistený a samotné právne posúdenie vecí čo do kvalifikácie sankcionovaného konania bolo materiálne správne, nakoľko išlo o opakované porušenie § 39 ods. 4 zákona č. 308/2004 Z.z.

Pokiaľ ide o výšku uloženej sankcie, dospel súd k záveru, že v konaní bola preukázaná dostatočne vysoká miera negatívnych dôsledkov opakovaného konania navrhovateľky (závažnosť, dĺžka konania a následky) a ktorá jednoznačne vyplývala z rozhodnutia odporkyne. Preto súd považoval uloženie sankcie – pokutu vo výške 1000 Eur na porušenie zákona za primerané okolnostiam prípadu a súčasne zodpovedajúce aj požiadavke generálnej prevencie, prihliadnuc aj na skutočnosť, že ide o opakované porušenie uvedeného ustanovenia zákona.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti prihliadnuc na obsah napadnutého rozhodnutia dospel senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k záveru, že rozhodnutie odporkyne je potrebné potvrdiť podľa § 250q ods. 2 O.s.p.

Vzhľadom na neúspech navrhovateľa v konaní o opravnom prostriedku súd nepriznal navrhovateľovi náhradu trov konania (§ 250k ods. 1 O.s.p.), keďže nemal vo veci žiadny úspech.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.

V Bratislave 29. septembra 2011

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská